

ஷஷ்மி

கெடு : 3

நூல் எடுத்துக்கொண்டு வரும் நூல் : 97

முன்று மாதந்தீர்க்கு ஒரு முறை
வெளியாரும் இலக்கிய இதழ்

துயற்றுவது பிரிவு ஒலைகள்

— வரலீன் —

சோகமாகி இருந்த என்னை இன்ப ஜனனமாக்கியவன் பொறுத்திருந்து தோற்ற காலங்களில் ஒருநாள் வந்தானே எதிர்பாராமல். ஆசையின் கண்ணற் யுகத்தில் அவதரித்த என்னை புத்திசாலித்தனத்தில் மாசகம் செய்யக்காட்டி கனவுகளை வளர்த்தவன்; பூர்வீகத்தை அளித்தவன், திடீரென்று எதிர்பாராமல் ஸரவித்துப் போய்விட்டான்.

என்னை மறந்த லயத்தில் அவன் பற்றி ஏகமாகி வியாபித்த நனவோடைக் குறிப்புகள்.

ஜேஸிலி எதையும் எழுதிக் கொண்டு போய் காட்டி “நல்லா இருக்குதா?” என்றால் “நீங்கள் எழுதினது உங்களுக்கு விளங்கும்” என்று வழுகிக் கொள் ஞாதல் மெழுகு உருகி தின் மத தில் திரவம்மாதிரி. ஒரு அசிங்கமான வடிவமைப்பைக் காட்டி இதுதான் எங்கள் சங்கிளகையில் வடிவமைப்பு “நல்லா இருக்கா?” அதுக்கு அவன் “நீங்கள் செய்கிறது உங்களுக்கே” தட்டிவிட்டு பேசி அசிங்கம் என்பது கூட அழகுதான் என்பதை அனுபவித்து வெளியிட்டின் பின் காணலாம் என்பது, எதையுமே தினிக்கக் கூடாது “இது எனது கருத்து உங்கள் கருத்து எதுவாகவும் இருக்கலாம்” என்பதில் கூட தினிப்பில்லை: கருத்துச் சுதந்திரம்.

கட்டிலில் பிழூமாக் கோடு கொண்ட தென்னந்துரும்பு குத்தும் பெட் அதில் போடப்பட்டிருந்த சீத்தை தலைமாட்டுப் பக்கம் உயர்திருக்கும் கட்டிலின் பலகைச் சட்டத்தின் விளிம்பு பிடிரியில் வெட்டாமல். அப்போது றப்பர்சீர் வானத்தில் கண்ணாடி ஓட்டின் ஒளி புகுந்து விளையாடும் போது தாடி வைத்த அல்லாவு, மழுக்கத்திற்கு ஓடும் குதிரை, மின்னலுக்கு வைத்த சாட்டை எல்லாம் குழந்தைத் தனமாகக் காண்பதற்கு கொண்டிருக்கும். சாத்திலைக்கப்பட்ட மூங்கிலும் குப்பரக்கப்படுக்கும் மூங்கிலும் கட்டில் கிடக்கும் மூலையும், கட்டிலின் கீழ் ஒரு குடாமணி அதன் மேல் மண் தயிர்ச்சட்டி அதனுள் காம்புகளும் கொட்டைகளும் அந்தச் குடாமணியில் இன்னொன்று பற்பொடி அது கொட்டயின் உறவினர். உதகுகளில் காபன் செய்யும் போது சைன் பேப்பர். ஜேஸியிடம் வீசும் வாசம் அந்த அறையிலுள்ளும் கடினமாக ஆட்கொண்டிருந்தது. “தாங்கள் தாங்களுக்கு தொழுது கொள்ளுக்கள். மதம் உங்களுக்குப் போதுமானது மனிதர்களுக்கு ஒரே மதம் மனிதம் என்கின்ற மதம். “அது எல்லோரிடமும் புரிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். தொழுது கொள்ளலாம் நீங்கள் என்னை நானும் ஒரு கடவுளாகவே இருக்கின்றேன். சமையங்களாக மக்கள் பிரிந்து கொள்ளும் போது சமயங்களுக்காக சண்டை இடுகிறான் இதுகூட அதைப் படைத்த அவர்களுக்குப் புரியவில்லை. காலத்தால் பழுப்பட்ட இதிகாச புராணங்கள் இன்னும் பயன்பாடு. மதவாதிகளிடம் வினாபெற முடியாத ஓராயிரம் கேள்விகள் கேட்டால் அவர்கள் கேட்கும் ஒரே கேள்வி எங்கள் மதச் பற்றி உங்களுக்கு எப்படி இவ்வளவு தெரியும்? ” மதம்

மென்மையாக பேசிக் கொள்ளல், தொடர்ச்சியாக பேசுவதை நிறுத்த முடிவதில்லை. காதல் கடிதங்களாக ஒவ்வொரு வசனத்தையும் பின் யோசித்துக் கதைத்தல் உயர் நிலைக்கு மக்களை கொண்டுவர முளைச் சலவை செய்தல், பிரபலங்களின் பேரில் கற்பனை முன்வைத்தல் கொண்டு என்னிலை, தன்னிலை, மனித நடத்தைகளை கூறி புத்திசாலித் தனத்தை ஊட்டுதல் மொழிகளில் கூட புத்திசாலித்தனத்திற்கும் அறிவுக்கும் வித்தியாசம் தேடி நூன்னிய ஆராய்ச்சி நடத்துதல் மதங்கள் இல்லையெனில் அறவாக்கக் கூட இல்லையென்போருக்கு . “நான் பொய் சொன்னால் நீயும் பொய் சொல்லலாம் நீ களவெடுத்தால் நானும் களவு என்னிலிருந்து

சிறுகதை	- ஹலீன்
நேர்காணல்	- அபுல் ஹசன் (அதிபர்)
கட்டுரை	- அஸ்வர்
கவிதைகள்	- ஹபீல்
ஒவியம்	- நூல்ஹா
முகப்போவியம்	- அப்துல் ஹஸாக்

ஆசிரியர்கள் :

ஹபீல்
ஹலீன்
அப்துல் ஹஸாக்

Typeset : ENNEL - Akkaraipattu

'MANITHAM'
AS - SIRAJ MAHA VIDYALAYA
AKKARAIPATTU-01

எடுக்க அனுமதிக்கலாம். கொலை செய்பவன் கொலை செய்ய அனுமதிக்க வேண்டும். இன்னிலையில் பாவும் உச்சநிலை எய்கினால், எதன் உச்ச வளர்ச்சிக்குப்பின்னும் வீழ்ச்சி கட்டாயமானது. சமன்பாடுகள் தீர்க்கப்படும்” : மனித உரிமை.

நவீன கடவுள்களாக கொன்னைக் கடவுள், “குன்” என்றால் அனைத்தும் படைக்கப்பட்டு விட்டது. ஆயின் கோவேறு கழுதை எங்கிருந்து என்று கேட்கும் ஜனாக் கடவுள் (கொச்சிக்காய் வாங்க கடைக்குப் போனாலும் அதை திருப்படைய வைத்து இதனைக் கேட்பவன்)

இவர்கள் இருக்கும் ரூபில் இருந்தேன் ஜெளியும் இருந்தது. “காதலிக்கயலா”? என்று பம்மாத்துக் கேள்வி கேட்டான் நனினமாக.

“ஓம் ஓராளில் ல ரெண்டுபேர்”

“ஆராரோ”

“ஜெசிக்குத்தான் தெரியுமே”

“காதலிகளை எப்படித் தெரியிரயல்”

“..... (சுயம்வரம் நடத்தி) பெண்மை நிறைந்திருப்பவர்களை தெரிந்து

கொள்கிறேன்.

“பெண்மை எனக் கருதுவது”

“எனக்குப் பிடித்துக் கொள்வது” கைகளை விரித்துக் கொண்டு.

“இரு தரப்பிலும் ஒகேயா”

“இல்ல இன்னும் சொல்லல்லே”

“ஏன் சொல்லல்லே”

“சந்தர்ப்பம் கிடைக்கல்”

“நீங்கள் யாரை வேண்டுமானாலும் காதலிக்கலாம் அவர்கள் உங்களை காதலிக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கக் கூடாது. ஒர் ரோஜாவை எடுத்துக் கொள்வோம். அதையாருமே நீயும் என்னைக் காதலிக்க வேண்டுமென்று கூறுவர்களா? ஒல்லை ரோஜாவைக் கேட்கலாம். அல்லது கேட்காமலும் விடலாம் நாம் சொல்லி நமது காதலை வெளிப்படுத்தலாம். ஆம் என்றால் கூட இரு சாராராலும் சம இடைக்கி காதலிக்க முடியாமல் போகலாம் அந்த நீங்கள் என்ற வோடு இருந்தவர்களும் காதலிப்பதாக சொன்னால் தொடர்ச்சியாக நண்பர்கள் என்ற உணர்வோடு இருந்தவர்களும் அந்நிலையை விட்டும் கோபத்தில் மாறினாலும் காதலின் மாற்றமாகி சம்மந்தமாகிவிடும் அதே நிலை மாறாமல்..... : காதல்.

“இருத்தரும் வரல்ல நான் மட்டும்தான் வந்திருக்கன்” என்று சிரித்து முடிபதற்குள் வந்து

“பெளமி பேக்தாரண்ட எடுத்துக்குத்தான் வாரன் எண்டான்! கொஞ்சம் பைசிக்கல எடுத்து வாங்க போவும்”

அந்த இறுதி உலாவில் கடும் வெயில் நேரத்தில் மலர்ச்சோலைக்குள் புகுந்த சுகமாய் மாமரம் ஒன்று நிற்கையில் “நல்ல களாயிருக்கு” அந்த ரோட்டில் சொன்னது மிக ஆழமாய்ப் பதிந்து விட்டது. அவர்களது விட்டில் பால் தந்தார்கள் பகல் சாப்பாடு சாப்பிட்டேன் வேண்டாம் என்று நிராகரிக்க முடியாத இக்கட்டான நிலை. பால் போர்ட் வீஸா அனைத்தும் சாம்புராணி புகை போட்டு வலது கையில் கொடுக்கப்பட்டது. (சோக்கான சீன்ஸ்) பஸ்ஸிடிய போன்றும் பயணப் பாட்டிற ரோட்டலுக்குப் போனதும் பால் ஏவரைக்கு ஏவற வந்ததால் வேண்டாமென்றேன் இன்னுமொராலும் வேணாமென்றார். மற்றவர்கள் எல்லாம் நன்றாச் சாப்பிட்டார்கள். அங்க ஜெளியின் புலம்பெயர்வு நவீன் கடவுள்களின் வீழ்ச்சி பற்றியும் சாப்பிட்டார்கள். நைக்சுக்கவைக்காக அதுகூட மிக விரைவாக முடிந்தது எனக்கு ரெண்டு அரங்கேற்றப்பட்டது. நைக்சுக்கவைக்காக அதுகூட மிக விரைவாக முடிந்தது என்றும் தந்தான் பொக்கற்றில் போட்டுப் போட்டு ஒன்றை எடுத்துச் சாப்பிட்டேன் முடிய மற்றதைழும் சாப்பிட்டேன். கொஞ்சம் என்பதால் மிகவும் ரசமாக இருந்தது. அக்கால வேணள கடைசியாய் சாப்பிட்டேன். கொஞ்சம் என்பதால் மிகவும் ரசமாக இருந்தது. அக்கால வேணள கடைசியாய் என்னயாவது ஒரு கவிதை எங்களுக்குச் சொல்லுங்கள் என்றதும் “நான் மறந்ததை எல்லாம்

நீங்கள் மறந்திடுங்க” என்று ஒரு சிக்கன கவிதையை பொருத்தி விட்டு பஸ்ஸில் ஏறி இருந்ததும் தொடர்ச்சியாக பார்க்க முடியவில்லை கண்கள் பன்னப்பாகத் தொடங்கி விட்டது. வேறுவேறு திசைகளைப்பார்த்ததுக் கொண்டே பஸ் ட்ர.....

அனுபந்தம் : சோகம் என்பதை மட்டும் நினைத்து அழுகிறேன் உன் பிரிவால் இனியவை எல்லாம் பிரிவுகளை மிகவும் ரம்யமாக சொல்லும். இன்னும் தாமதம் எதற்கு எனில் வாழ்க்கையை உன்னோடு இருக்கையில் சவுக்கு மர தோப்பில் ஊடறுத்துச் செல்லும் தென்றலாக அபிசகித்தேன். இன்று அதன் பிரச்சனம் மாறி நானோ கல்முனை நோக்கிச் செல்லும் வேளில் தொங்கிச் செல்லுவன் போல் எனது காதுகளை புகைக்காற்றின் ஒசைகளால் கூழி இன்னும் துயரங்களால் தூய்மை ஆவதற்கோ மேன்மை ஆவதற்கோ போட்டு வைத்தால் நாலான நான் பஞ்சாகலாம் அது வரைக்கும் சிறிது இடை வெளியில் எனது இளமை எனும் பருவகாலச் சீட்டு முடிவதற்குள் சுப் நேரம் பாத்திருக்கிறேன் வா. கலங்கிக் கொள்ளும் காலமிது.

(முந்திரும்)

சிலர் கழுத்திற்குக் கீழ் வயிறு இருப்பதைத்தான்
உணர்கிறார்களே தவிர - கழுத்திற்கு மேல் தலை இருப்பதை
உணர்கிறார்களீல்லை.

எம். செஸார்

பழைய, புதிய பாடல்களை துல்லியமாக
பதிவு செய்து கொள்ள,

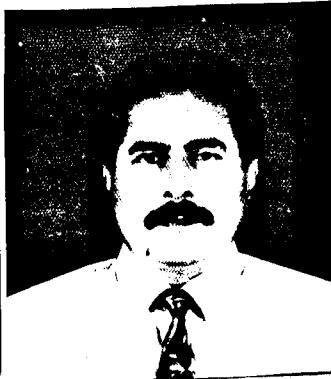
Music Consols
212, Main Street,
Akkaiapattu.

தமிழ் மொழி ஆசிரியரும், தமிழ் மொழியில் ஆற்றந்த புலமையும் கொண்டவர் - இலக்ஷ்மியுறையில் அதீக வாசிப்பு மிக்கவர். கலை பண்பாடு சீனிமா போன்ற துறைகளில் தனது பார்வை வீச்சை தொடர்ந்து செலுத்திவருவார். இவை அனைத்தையும் விட எனது பாடசாலையின் அதீபரும் "மனிதம்" சஞ்சீகை வெளிக்காண்ற முக்கீடு காலுமாக இருப்பவர் அப்புறவுடனான எழுது சந்தீப்பு.

சந்தீப்பு

ஹீன்

அப்புறவுடனான

நீங்கள் நீண்ட காலமாக ஆசிரியராகவும், அதிபராகவும் இருந்து கல்விச் சேவையாற்றி வருகிறீர்கள். இந்த வகையில் ஆசிரிய தொழிலைப் பற்றி உங்கள் கருத்து என்ன?

எனது நாற்பத்தியோரு வருட ஆசிரியப்பணியில் நான் பெற்ற அனுபவத்தால் ஆசிரிய வேலையை, "ஒரு தொழில் என்பதை விட ஒரு பணி" என்று கூறுவதையே பெரிதும் விரும்புகிறேன். ஏனெனில் ஆசிரியன் என்பவன் தனது கடமைக்கு அப்பாலும் மனித குலம் தனிச்சப்பதற்காக வேண்டி மாணவர்களுக்கு சேவையாற்றுகிறான். இக்கால கட்டத்தில் அவன் படும் துண்பம், வேதனை, சோதனை என்பன என்னிலடங்காது. அவன் தனது சொந்த வாழ்க்கையில் படும் துண்பங்களை விட அவனது பணி ரீதியாக படும் துண்பம் ஆனந்தமானதாகும். மண்ணில் புதையுண்டு கிடக்கும் மனிக்கற்களை தோண்டி எடுத்து பட்டை தீட்டி அழகிய மாணிக்கக்கற்களாக ஆக்குவது போல் மாணவ சமுதாயத்திற்கு அறிவு, திறன், மனப்பாங்கு, ஒழுக்கம் என்பவற்றை புகுத்தி மனித மாணிக்கமாக ஆக்குவதனான் ஆசிரியன். இவ்வாறு பணி செய்யும் ஆசிரியனுக்கு இறைவனைத்தவிர எவராலும் கூலி கொடுக்க முடியாது.

எல்லாத் தொழில்களும் மக்களுக்காகவே உண்டாக்கப்பட்டுள்ளன அத்தொழில்களில் சுப்புரோவர் மனித சமுதாயத்திற்கே பாடு படிகிறார்கள் அவ்வாறிருக்க ஆசிரிய தொழிலை மட்டும் நீங்கள் சிலாகிப்பது ஏன்?

எல்லாத் தொழில்களும் மனித குல உயர்ச்சிக்காகத்தான் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதைச் செய்வர்களும் கூட மனித குலம் உயர் வேண்டும்; கபிட்சமாக வாழ வேண்டும் என்ற நோக்கின் அடிப்படையிலேயே உழைக்கின்றார்கள். இருந்தும் உலகிலுள்ள அத்தனை தொழில்களுக்கும் ஆதார சுருதியாக இருப்பவன் ஆசிரியன் இவனில்லா விட்டால் பிற தொழில்களை செய்கின்றவர்கள் தத்தமக்கு வேண்டிய அறிவு, திறன், மனப்பாங்கு என்பவற்றை பெறமுடியாது. ஆகவேதான் நான் ஆசிரிய தொழிலை உயர்வாக கருதுகிறேன்.

நீங்கள் கூறும் மேன்மைத் தன்மை எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் பொருந்துமா?

நல்ல கேள்வி; நயமான கேள்வி. ஆசிரியர்கள் அனைவருக்கும் இந்த மேன்மைத் தன்மை பொருந்துமா என்று கேட்டால் ஆசிரிய இலக்கணம் உடையவர்களைத்தான் நாம் ஆசிரியர்களென்று மதிக்கிறோம்.

ஆசிரியர்களென்று மதிக்கிறோம். ஏனையவர்களை நாம் ஆசிரியரென்று கருதுவதில்லை. அவர்கள் குட்டையில் பெய்த மலையைப் போல, முத்துக்குடுமிருக்கும் கிளிச் சுக்களைப் போல தூஷிட்டவசமாக ஆசிரியர் தொழிலுக்கு வந்து விட்டார்கள். இது நமது சக்திக்கு அப்பாற் பட்ட ஒரு விடயம்.

அதிபர் பணியைப் பற்றி உங்கள் கருத்தின்ன?

அதிபர் பாடசாலை என்ற அமைப்பின் சார்தி. முதலில் ஒர் அதிபருக்கு தெளிவான சிந்தனை, தீர்க்கமான முடிவு என்பவற்றை எடுக்கும் திறனும் முடிவினை அமுல் படுத்துகின்ற ஆற்றலும், நல்ல மனப்பாங்கும் ஆற்றந் த அறிவும் இருக்க வேண்டும். அவ்வாறிருக்கும் ஒரு அதிபரால்தான் பாடசாலையை நடாத்த முடியும். நமது பாடசாலை ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், பெற்றோர்கள், அரசியல்வாதிகள் ஆகியோருடன் நேயமான தொடர்பு அவருக்கிருத்தல் வேண்டும். சென்ற காலங்களில் அதிபர் ஒரு நிருவாகியேன எண்ணப்பட்டார். தற்போது அவரொரு முகாமையாளர் என்று கணிக்கப்படுகிறார். நிருவாகி சட்டங்களுக்கும் விதிகளுக்கும் முன்னுரிமை கொடுத்தான். சட்டங்களையும் அதிகாரங்களையும் வைத்துக் கொண்டு ஆசிரியர்களை கட்டுப்படுத்தினான். தற்போது அவன் முகாமையாளன் என்று கணிக்கப்படுவதால் தன்னகத்தே உள்ள ஆசிரியர்களை, மாணவர்களை இனம் கண்டு அவர்களால் கிடைக்கப்பெறுகின்ற அதி உச்ச பயணப் பெற்று கல்வி வளர்ச்சிக்கு பயன் படுத்துவதே ஒரு அதிபரது கடமையாகும்.

இங்களுடைய அதிபர் பதவிக் காலத்தில், குறிப்பாக எமது வித்தியாலயத்தில் இந்நோக்கம் நிறை வேற்றப்படுகின்றதா?

இது பற்றி நான் கூறுவதைவிட உங்களைப் போன்ற உயர்தர மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் மற்றையோர்களும்தான் கூற வேண்டும். அதை உங்களிடத்தே விட்டு விடுகிறேன்.

மாணவர்களின் ஒழுக்கம் பற்றி உங்களது அபிப்பிராயம் என்ன? அது எவ்வாறு வரையறைக்கப்படுகிறது?

பாடசாலையின் ஒழுக்கும் கட்டுப்பாடும் அமைதியும் இருக்க வேண்டுமென்றால் பாடசாலை சமுகத்திடையே குறிப்பாக மாணவர்களிடையே ஒரு ஒழுகலாற்று விதிமுறை ஒன்று அமைய வேண்டும். இவ்வொழுகலாற்றின் விதிகள் காலத்திற்கு காலம், இடத்திற்கிடம், நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடுகின்றது. ஓவ்வொரு பாடசாலையும் அமைந்திருக்கும் சமூக ஒழுக்கத்தோடு இயைந்து மாணவர்களும் போக வேண்டும். ஓரிடத்திலுள்ள ஒழுக்கம் இன்னொரு கிடத்திற்கு பொருந்தாது. உதாரணமாக எமக்கு அண்டை நாடான மாலைத்தீவில் உள்ள பாடசாலை மாணவர்கள் ஆசிரியர்களை பெயர் கொண்டே அழைப்பார்கள். அது அங்கு ஏற்றுக் கொள்ள எப்படுகிறது. ஆனால் நமது நாட்டில் பெயர் கொண்டு அழைப்பது ஒழுக்கமின்மையென கருதப்படுகிறது. எமது நாட்டை பொறுத்தவரை இன்றைக்கு கூமார் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த பாடசாலை ஒழுக்கநிலை மாற்றமடைந்திருக்கிறது. ஆகவே சுருங்கக்கூறின் மாணவர்கள் தமிழிடத்தே நற்பண்புகளை வளர்த்துக் கொண்டால் அதுவே சிறந்த ஒர் ஒழுக்கமாகும்.

எமது பாடசாலையை பொறுத்தவரையில் உங்களது இலச்சு ஏதாவது உண்டா?

பாடசாலையில் முன்று முக்கிய தேவைகள் இருக்கின்றன.

1. ஒரு ஆராதனை மண்டபம் அமைத்தல்.
2. க.பொத உயர் தர விஞ்ஞான வகுப்பு ஆரம்பித்தலும், விஞ்ஞான கூடம் நிறுவுதலும்.
3. ஒரு விளையாட்டு மைதானத்தை பெற்றுக் கொள்ளல்.

பூ
சு
ர
ச
ர
ஏ
ர்

இவைகளே இப்பாடசாலைக்கு அவசியமானவை. நான் இருக்கும் போது இவை முன்றையும் அமைத்து விடலாம் என்ற முனைப்பு என்னிடமுண்டு. இதற்கான முன்னேற்பாடுகள் இப்பொழுது நடந்து கொண்டு வருகின்றன. அரசியல், சமூக ஆதரவுகள் எமக்கு நிறைய கிடைக்கப்பெறுமாயின் இவற்றை செய்வது மிக எளிது. இதற்கான உதவிகளை நாம் கோரி நின்றோம். செய்து தருவதாகவும் வாக்குத்தந்துள்ளனர். இவற்றை நிறை வேற்றுவதே எனது இலட்சிய நோக்கு.

நமது பாடசாலையிலிருந்து வெளிவரும் இம் “மனிதம்” சுஞ்சிகை பற்றி என்ன கருதுகிறீர்கள்?

மிகவும் திருப்தியாக இருக்கின்றது. இது முகஸ்ததி அல்ல சிற்சில அற்பக்குறைகள் இருந்தாலும் உங்கள் அறிவுபற்றி நிற்கும் மிகக்கூடுதலான ஓர் அரிய சேவையென்றே இதை நான் கருதுகிறேன். பத்திரிகை வெளியிடுவதென்பது சாதாரணமானதல்ல. ஆனானப்பட்ட எத்தனையோ ஆசிரியர்கள் எழுத்தாளர்கள் பத்திரிகை தொழிலில் ஈடுபட்ட போதிலும் நஷ்டமும், கஷ்டமும் பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் நங்கள் மாணவர்கள் உங்கள் ஆர்வத்திற்கு ஏற்றாலும் பொருளாதாரம் அற்றவர்கள். இருந்தும் ஒரு கையளவு கிண்ணத்தில் எடுக்கப்பட்ட அமுதத்தை ஒத்து மனிதம். ஆகவே உங்களுடைய பத்திரிகை மெல்ல மெல்ல பாய்கின்ற ஒரு குளிரோடையை போன்றது.

(முற்றும்)

போர்ட்டம் என்பது எதுவரை.....

- அஸ்வர் -

பயங்கரவாத ஒழிப்பு சம்பந்தமான மகா நாடு ஒன்று தெற்காசிய பிராந்திய நாடுகளுக்கிடையில் அண்மையில் நடைபெற்றது.

பயங்கரவாதம், பயங்கரவாதி என்னும் வார்த்தைகளை கேட்கும் போது சில காலமாக எமது நாட்டில் நடைபெற்ற நிகழ்சிகளும் நடத்திய ஹிரோக்களும்தான் கண்திரயில் தோன்றுகிறார்கள்.

எட்டு வயது விழுவாக ஒத்தாள்ளிக்கு போயிற்று நண்பர்களும் நானும் வருவோம் மெயின் ரோட்டால். ஒன்றுக்கு ஒன்றுத்தொட்ட மாதிரி பல ஜீப்புகள் வரும். அதில் சிலர் நின்குக்கு துவக்க வைத்திருப்பார்க்க. ஆக்கள் கூடியிருக்கிற இடத்தை கண்டதும் நீடிரென ஜீப்புகள் நிற்கும். நின்றவங்க பட்டென்று பாருக இறங்கி ஒடுவார்கள். ஆளுகளுக்கு அடிப்பார்கள். குட்டி நாய் மாதிரி ஆட்களெல்லாம் கத்தித்தெறிப்பார்கள். நானும் அதற்குள் மிதிபட்டு துவைபட்டு சப்பாத்தை களட்டி கையில எடுத்திட்டு வீடு வந்து சேர்வேன். பின்னைன்டா இரவில் ஊர்ல உள்ள பணக்காரர்களிடம் போய் காக கேட்பார்களாம். இல்லான்டா கட்டுப்போட்டு போயிடுவார்களாம். என்று வாப்பா சொல்லி இரவில் யாராவது வந்து கூப்பிட்டா; கதவத்தடினா பேசக்கூடாது என்று படிச்சிக்கிட்டு இருக்கிற காக்காமா ரிடமும் சொல்வார்.

இந்த கொம்பியூட்டர் யுகத்தில் தானும் தனது சமுதாயமும் நிம்மதியாக வாழ்வதற்கு தடையாக உள்ள இலாப அரசியல் அலகுகளுக்கும், பேரினவாத சக்திகளுக்கும் எதிராக நின்று அவர்களின் அடாவடித்தனங்களுக்கும், அக்கிரமத்திற்கும் முடிவு கட்ட என்னி கதந்திர உணர்வுடன், கதந்திரமான உரிமைகளைப்பெறுவதற்காக கவ்கிரிப்

(தொடர்ச்சி - 14)

முகம் காய்ந்து முடிச்சுட்டை யாகிய அவனைக்கண்டதும் பரவச நிலையொன்றாகிய அகமதிழ்ச்சி எனக்குள் ஏற்பட லாயிப்பு. மாந்து சென்ற ஏற்ற வன நாட்கள் இவனைக்கான த வெற்றிடங்களாக்கி இருக்கின்றன என்ற சோகவெள்ளத் தை கட்டுப்படுத்துவதாகிய மகிழ்ச்சிகளினர்வு அது. இன்று நேற்று இதுவரையெல்லாம் எனக்கும் அவனுக்கும் தொடர்பெற்ற கோட்டின் ஒரு சிறு புள்ளியாவது எந்த வகையிலும். இருந்ததில்லை. எப்போதோ பலநூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த என் முதாதையர்களின் குருதியோட்டத்தில் இவன் மாமிசம் சங்கம் கொண்டிருக்கலாம் என்ற படி மனம் நினைக்கும் நிகழ்வையும் என்னால் மற்று முழுதாக ஏற்றுக்கொள்ள இஷ்டமில்லை. அந்தரங்கமான அந்தியோன்யம் ஒன்றுதான் அவனுக்கும் எனக்கும் சிலந்தி யாய் நால் இழுத்திருக்க வேண்டும்.

ஏழட்டு நாட்களுக்குள்ளான அண்மைக்காலமாய் இவன் எனக்கு வேண்டும். இவன் சகவாசம் வேண்டும். செட்டை கழற்றிய நிலா முற்றறத்துப்பரப்பில் வெளிறிய மணற்பூக்களுக்குள் கால் புதைத்து இவனோடு ஒழியாக வேண்டும். இது வாகிய பல கற்பனை உதிப்புகள் எனக்குள் முகாமிடும். அது ஏனென்று என்னால் வாய் திறந்து காரணமாக எதுவும் கூறி நிற்க முடியவில்லை. செய்கை ரதியாக செயலில் நற்பு பற்றிய அந்திகழ்வை காட்டி நின்றாலும் சாட்டுக்கு செய்கின்ற குத்திக்கரணமாகவோ, தோப்புக்கரணமாகவோ அது இருந்து விடும். ஒரு வேளை காக்கி நிறங்களின் கெடுபிடியாக இருக்கும் முட்டுக்கால் வேதனையாகக்கூட அது என்ன பீய்த்தெறியலாம்.

இவனைக்கண்டு ஒரு மாத காலமிருக்கும். சரியாய் இன்றோடு இருபத்தியாறு நாட்கள். இதே நண்பகல் என்றாகிய காளை பொழுது வளி மண்டலத்தில் நீருக்கு மஞ்சம் பீடித்து தொண்டை வறண்ட மேகத்தால் சூரியனை தணிக்க இயலவில்லை. வெயிலை ஊத்திய சூரியனின் நிர்வாண நாள் ஒன்றில் புலம் பெயர் மனிதக்கருவாடுகளுக்கும் துப்பாக்கி தோல் உரித் த இனவாதத்தின் ஏச்செசாச்சங்களுக்கும் பழகிப்போயிருந்த கொடிய சூட்டின் அனல் அலைகளில் சுட்டுப்பொசுக்கினாலும் பரவாயில்லை என்ற நோக்கில் பொட்டி முட்டைகளுடன் எங்கள் வீட்டிருக்காமையில் நெட்டுயிர்த்து நின்ற பலகை 'கெண்டர்' மீதில் முதல் முதலாய் அவனைக்கண்டேன். அவ்விடத்தில் அவனைப்பற்றி அறிய அவசியமானதொன்று இருக்கவில்லை. புழுதி தட்டிப்போட்டு தூர்த்து வெண்டிய பரிதாப நிலையில்

கிடந்த பாடசாலையொன்றில் அவனும் அவன் குடும்பமும் தங்கப்போவதாக நேற்று முன்தினம் வந்த “கெண்டர்” காரணாருவன் சொல்லியிருந்தான்.

மௌனமாகவே இறங்கினான். படித்தவன் போலாகிய முகச்சாடையில் குடியேறிய பணிவு, அழுக்கேறிய துணிப்பையையும் கம்பி கழன்ற 'பாஸ்கட்' வாளியையும் இழுத்து தாக்குகையில் முகச்சுக்குக்கத்தில் ஏறிய அவமான வரிகள் அவனது இயல்பான தன்மையை எவ்வளம் மறைக்க இயலும் என்ற பாளியிலிருந்தது.

இடுப்பை வளைத்திருந்த சாறனின் முட்டோரத்தில் தையல் தனது -சக்தியை இழுத்திருந்தாவோ என்னவோ வெட்க்கத்துடன் கொகவிப்பிடித்து மறைக்க இயலுமா என்று சங்கடப்பட்டான். முகத்தில் உதடு பிதுக்கி கண்கள் மெதுவாக சமூலகையில் அரும்பி விட்டிருந்த தாழையை சொக்கோத்தில் கோணலாய் சிலிரத்து அலுப்பைக் கக்கினான்.

படிரென்று முகத்தில் அறைந்தாற் போல் அப்பிய அவன் செய்கை சேற்றினுள் துள்ளித்திரியும் ஏருமை மாட்டின் காற் குளம்பாய் கருக்கென என் மனதில் தைத்துக் கொண்டது. அதனால் பரிதாபமோ துங்பமோ அவனாவில் துக்குணியும் ஏற்படவில்லை. சாதாரண மனிதனின் நிலையிற் கூட ஏதாவதோன்றை ஏற்படுத்தியிருக்குமான அந்திகழ்வு; அவன் நிலை என்னில் எவ்வித துலங்களையும் ஆராயும் பொருட்டு தோண்டி எடுக்கவில்லை. அவன் செயல்களில் விணோத பரவனைகளும் அங்க அசைவின் மாமிச துடிப்புகளும் இன்னும் சிலவற்றுமான ஒரு சில சிறுங்கல்களுமே என்னுள் படர்வதாயிருந்தது.

அவன் பொட்டி முட்டைகளுடன் உம்மாவும் ரெண்டு சுகோதரிகள் தாங்க அகதி முகமாய் புனரமைக்கப்பட வேண்டிய பாடசாலையை நோக்கி நடந்து சென்றான். வழிகாட்டியாக “கெண்டர்” காரன் முன்னால் சென்றான். பின்னால் நடந்து கொண்டிருந்த அவன் ஆயமயாய் ஹர்ந்தே போனான். தலைப்பாரம் காரணமாக இருக்கலாம் என்ற படி அவன் காலைப்பார்த்த எனக்குத்தலை பாரிப்பது போலிருந்தது.

தோலுரிந்து அடி கழன்ற அவனது செருப்பின் அவஸ்தையால் காலை தூக்கி வைக்காமல் நிலத்தில் அறைந்தே நடந்து போனான். செருப்பினுடைய பின் பக்கம் எங்கள் பாடசாலை நண்பளொருவனின் ‘உணர்வுச்செருப்பை’ நினைவுட்டியது. ரெண்டும் சேர்ந்து ஆறுகிலோ இருக்குமான அந்த செருப்புக்களைப்பற்றி ஒரு மாநாடே நடத்தினோம். அதிலெடுக்கப்பட்ட முடிவின் படி செருப்பு வெகு தாரத்திற்கு தூக்கி ஏறியப்பட்டது. அந்தக்கோபத்தில் ‘உணர்வுச் செருப்பே’ என்ற தலைப்பிலான கவிதையொன்று எழுதிக் கொண்டு வந்தான். அதைப்பார்த்த மற்றமொரு நண்பன் “அடி செருப்பால அவர்ர அசிலுக்குள்ள கவிதையும் எழுதுறாரா?” நக்கலடித்தான். எனக்கு பொறுக்க முடியாமல் தொண்டை களத்தது.

“சே.....அவன் பெரிய சமாதானக்கவிஞ்ஞா நம்மட சஞ்சிகையில் வந்த அவன்ட கவிதையை வாசிச்கப்பார்க்கலியா? சுப்பர் கவிதா”

“ஓ.....ஓ.....வாசிச்கப்பார்த்தம். இவிய சமாதானத்தப்பத்தி எழுதி என்னத்த கிழிக் கப்போராங்க இவருக்கெல்லாம் ஒரு செருப்பால அடிக்கப்போடா ஒரு சாக்கில பத்துப்பதினஞ்சு செருப்பப்போட்டு அடிச்சாத்தான் கெணக்காச் செருப்பால அடிச்சமாதிரியிருக்கும்.”

“பேய் நக்கல் ஓவராப்பெய்த்து” சொல்லி முடிப்பதற்குள் சலசலவென மேசை களுக்குள் கதிரைகள் மைக்கல்ஜெக்சனாய் புரண்டு போக ரெண்டு பேரும் கட்டிப்பிடித்து ஆனஞ்கு ஆள்மாரி குத்தியும் இதிச்சும் சின்னப்பின்னையாட்டமாய் சண்டை பிடிக்க ரெண்டு பேரையும் பிரிச் செடுக்கிறத்துக்கே கால்மனித்தியாலயும் தேவைப்பட்டது. அப்படிம் சண்டையப்பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒருவன் “கம்மா..... ரியல் சண்டை இன்னேரம் ஒரு வீடியோ இருந்தாகுப்பன்னி

நாளென்டுக்கிற த்ராமாவுக்கு போடலாம்” என்றான். மெய்யாகவே சொன்னவன் ஒரு டைரக்டர் என்பதால் இன்னம் ரெண்ணடூழுனு பேர் அவருக்கு “வால்வைக்க கலாரசியான பல நிகழ்ச்சிகளும் பாடசாலையில் நடந்தேறிற்று.

இந்த நினைவுகளில் தூரத்தே போகும் அவனை மறந்திருந்தேன் நீண்ட கோடாய்த் தெரிந்து சிறிதாய்க்குறைந்து புள்ளியாய் உருமாறி மறைந்து போனான்.

ஒருக்கிழமை நகர்ந்திருக்கும். வீட்டுக்கு வெளியால ஒட்டறை அடிச்சிக்கொண்டிருக்கும் போது ரோட்டுல கெறவைல் மன் கொட்டுற மாதிரி சத்தம் கேட்டது. ஆச்சியமாய் இருந்தது. நாலுவரியிடம் கூட இந்த ரோட்ட சரியா எணக்கித்தரும்படி எத்தின் ‘பிடிசுஸ்’ போட்டிருக்கு இப்பதான் ரோட்ட எணக்க ஆள்வந்திருக்கக்கும் என்று எண்ணிய படி கடப்பலடிய வந்து பார்த்த எனக்கு வாய் விட்டு சிரிப்பதா அழுவதா என்று சங்கடமாய் இருந்தது.

அவன்.....அவன்தான். மடுவுகள் நிரப்ப வேண்டிய சைக்கிள் வரிசையில் முதலாவதாக நிற்பாட்ட வேண்டிய உருக்கலைந்த ஒரு நொத்தலை சரசரத்த பெரும் சத்தத் தோடு இயலாமை கொண்டு மிதித்துப்போனான். அதன் பிறகு அழுவமாகவே அவனைக் கண்டேன்.

இன்றைக்குக்காண்கிறேன். காட்டி மறைத்தாற் போல என்னைக்கடந்து வேகமாக சென்று கொண்டிருக்கிறான். ‘யீ’ என்று கைதடிக் கூப்பிடும் தூரத்தில்தான் செல்கிறான். அது நாகரிகமில்லை வெரக்கொல இந்த ரோட்டாலதான் வருவான் வேதாளத்தை வீழ்த்திய விக்கிரமாதிரி தனாக ரோட்டோர முருங்கை முரத்தின் கீழ் புத்தரின்தியான நிலையில் நின்று கொண்டிருக்கிறேன்.

கருட்டை முடியின் அகோர சுருள் புஷ்பம், பிடிவாதமாய் முகத்திலிருந்து தெறித்தெழும்பியிருக்கும் மயிர் வெளித்தள்ள, தொங்கிய பெரிய கண்கள் என்றாகிய செஞ்சிவப்புக்கலர்களுடன் உயிர்பரவிய யாக்கையை; இயல்பானதாகவே செப்பனிட்டிருந்த அவனின் உருவை நினைக்கையில் புகைக்கணவு மாதிரி, கலங்கிய தண்ணீரில் அடியாள விம்பம் மாதிரி மேலெழுந்த வாரியாக அருபமுகம் தந்து ஆட்கொள்ளும். என் நினைவுப்படி மத்தில் பாசிபிடித்திருக்கும் இவனை இன்று எப்படியும் சந்தித்தேயாக வேண்டும்.

யாரோ கூப்பிடுகிற மாதிரி சத்தம் கேட்டதும் திரும்பினேன் உம்மாதான் நின்றா “என்னம்மா.....கூப்பிட்டையலா”

“ஓம்மகன் இஞ்ச வாங்க.....மரமறுக்கிற மில்லில தூள் வாங்ப்போட்டு ஏழேட்டு நாளாப்பெய்த்து அடுப்பு பத்த வைக்க கொள்ளியுமில்ல சைக்கிலக்கொண்டு போய்தாள் பேக்க ஏத்திக்கொண்டாந்து தாங்கோ”

‘ஓ.....இன்னம் கொஞ்சம் நின்டா அவனச் சந்திக்கலாம் அதுக்குள்ள வேல மெனக்கெட்டு தூணும் துப்பட்டையை. சில.....அந்த ரோட்டால போய் கணகாட் பூப்பனும். குவியல் குவியலாக வேலியோரங்கள் சின்னச் சின்ன கொங்றீர் கல்ல கொட்டி வெச்சிருக்கானுக்கள் அது அங்குமிங்கும் தெறிச்கக்கிடக்கும். சைக்கல தன்னிக்கொண்டுதோன் வெரணும். சைக்கலுக்கு கெரியலுமில்ல முன்னுக்கு வெறுன்றில்ல வெச்சி தன்னி வாரதும் பெரிய கக்கிசம்’

“என்ன மகன் யோசிச்கக்கொண்டிருக்கையை சோறு கறியாக்க நேரமாகுதில்ல. நான் சொல்லுறவுது ஏதாவது காதில் உழுகுதா?”

“ஓம்மா.....நல்லா உழுகுது இதந்தக் நேரத்தோட சொல்லியிருக்கலாமே இப்ப போய்.....முனைமுனுத்துக்கொண்டே நடந்து போய் செவர்ல சாத்தி வெச்சிருந்த சைக்கல் எடுத்துக்கொண்டு மில்லை நோக்கி மிரிச்சன். “என்னால் வேறென்ன செய்ய முடியும்” என்ற மனிலையை ஒத்தவாறு சைக்கிஞம் என்னோடு சரிசமமாய் வேகமான சுவாசத்தைக்கொண்டு பறந்து போனது.

வாச்சர் கிழவனுக்குக்கிட்ட விசயத்த செல்லிப்போட்டு கம்மாலக்குப்பக்கத்தில் சாத்தியிருந்த தூள் பேக்கத் கஸ்டப்பட்டு தூக்கி வெற்றில்ல வெச்சி மெதுவாக தள்ளிக்கொண்டு வந்தன். கையின் மயிர்களுக்கிடையே தூளின் துகள்கள் அகப்பட்டு அரிப்பெடுத்தது. முதுகுத் தண்டால் வேர்வை ஏற்கக் பின்னாலையும் கடுமையாக சொற்றுச்சது. உடுப்ப மாத்தியாவது தூள் எடுக்க வந்திருக்கலாம். லோங்கிலிலெல்லாம் தூள் பட்டு புழுதி போல் அப்பியிருந்தது. உடுப்புக்கமுவற பாடு....பெரிய அழுத் வேல அது.

ஜங்கனால் வெட்டின். தூரத்தில் ஊட்டுக்குப்பக்கத்திலிருக்கிற போக்கடியால் வெள்ள உடுப்போட உருவம் ஓன்று அசைஞ்ச வருவது தெரிந்தது. நடையைப்பார்த்து மதிக்குமளவிற்கு பழிப்போயிருந்த உருவமுது. ஓன்றாக வகுப்புல படிக்கிற பிஸ்ளைதான். இன்னமும் ரெண்டுமூனு வருஷத்தில் கலியான மாப்பிள்ளை கேட்டிருக்காம் நன்பனொருவன்தான் சொன்னான். எனக்கு அதனால் ஆச்சரியமேது மேற்படவில்லை. பெரிய அதிசயமில்லை என்ற காரணத்தில் அலட்டிக் கொள்ள வில்லையாயினும் ஆம் பிஸ்ளைகளான நாம ரெண்டு வரிசத்தில் எப்படியிருப்போமன்று யோசிக்கத்தலைப்பட்ட நேரம் அவள் என்னைக்கடந்து போனாள். தூள் பேக்கோட புழுதி புத்துப்பேன எனக்கு அந்தப்பிள்ளை மொகத்தைப் பாக்கிறத்துக்கே வெட்கமாயிருந்தது. நடை பின்னி இழுப்பது போலிருந்தது.

என்னைக்கண்டால் லேசாய் சீரிச்கக்கிட்டுப்போறவள் வலுக்கட்டாயமாய் முகத்தை இறுக்கி வெளியிய இயந்திரத்தனத்துடன் குனிஞ்ச போனதுதான் மனசை அரிச்சது. ஏதோ பாடசாலையில் நடந்த குழப்பம் ஓன்றினால் “இனி ஒங்களோட கதைக்கயும் மாட்டம் என்று மெளனமாய் இருந்தாள். தூய நட்டின் ஆளுமாகவே என்னுள் புதைந்தவர்களுள் ஒருவளான இவளால் எப்படி மெளனத்தை வேழமுலாம் புசு முடிகிறது. சிறுகதையோ, கவிதையோ எதையெழுதினாலும் இவளிடம் காட்டாமல் நான் வாசிப்பதில்லையே என்ற பினைப்புத்தொடரில் நட்டின் சங்கிலி வளையமாகவே என்னைவில் உறுதியாக இருந்தேன். அப்படிப்பட்ட இவள் மெளனமே உருகியதாய் - என்ன கோலமிது.

நட்பு பற்றி என்வாழ்வின் இப்போதெல்லாம் அதிகமாகவே சிந்தித்துப்போகிறேன். ஆழந்த காதலை விடவும் தூய நட்பு சிறந்தது’ என்று யாருக்கோ ஓட்டோகிராபில் எழுதியும் கொடுத்திருக்கிறேன். யாரைக்கண்டாலும் இவரோடு நட்புக்கொள்ள வேண்டும் என்ற என்னம் அலைகிறது. ஒரு நாள் வகுப்பில சேர் மனோத்துவம் பற்றி கதச்சதையும் அதனோடு இழுப்பதாய் நட்பியல் ரீதியான நோயில் கவலைப்பட்டிருக்கிறேனா என்பதுமில்லதான். நன்றாகவே எப்பொழுதும் சிந்திக்கிறேன்.

நன்பர்களுடனான வாழ்வு நிலைத்திருக்குமென்ற சந்தேகத்தின் நிர்ப்பந்தங்களில் நட்பு பற்றி அறிய அவாக்கொண்டு அவர்களின் இயல்லை புரிந்து கொள்ளவே சயனித்திருந்தேன். அதன் தீவிர எண்ணச்சிதைகள் நிலையான வாழ்வுக்கு எங்குணம் துணைபுரியும் என்ற கட்டுக்கடங்கா கேள்வியுடன் நீண்ட பாதைகளில் பயணம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். வழியில் மேகமன்றத்தின் சொற்பொழிவுகளும், சூரியனின் கரிய தாக்குதல்களும் என வாழ்வின் ஒரு பகுதியை வறட்டுத்தன்மையாக்கி வசந்தமிழக்கச் செய்து விட்டதாகவும், மீண்டும் சிலரை சந்திக்கும் வேண்டியில், நட்பு பற்றி உறையாடும் நியிஷங்களில் பறி போனவை துளிர்விட எத்தனிப்பதாகவும் நிலைக்கிறேன். வாழ்வின் இறுதி வரை சிறந்ததான் நட்பொன்று இருந்து விட இயலுமானால் அதைப்பற்றி சந்தோஷ மெய்தி மனமகிழ்பவளாக இருப்பேன் இருந்து விட இயலுமானால் அதைப்பற்றி சந்தோஷ மெய்தி மனமகிழ்பவளாக இருப்பேன் என்ற செய்தி பரிசுக்கு போன்ற கண்ணாடி உருளைகளின் தோண்டி எடுக்கப்பட்ட நட்பின் எழுதப்பட்டிருக்கும்.

வெறி கொண்ட சிந்தனையுடன் வெந்து போனவனாய் வீட்டை அண்மித்தேன். வீட்டுக்கடப்பலில் தூள் பேக்கை கெழிச்சப்போட்டுப்போட்டு கெண்ததடிக்க போய் மேலக் கழுவி வந்து தீண்ணக்கட்டோரம் தொட்சக்கொண்டிருந்தன். ரோட்டின் மீதே என்முழுக்வனும் சிறுறுத்கப்பட்டிருந்தது.

அவன்.....அவன்.....வந்தாலும் வருவான்..... பேரென்ன என்னு கூடத்தெரியாதே. அப்பொழுது பின்னால் குசினுக்குள் இருந்து உம்மா கூப்பிட்டா. நான் போவதற் குள் அவலே எழுந்து நடந்து வந்தா.....

“மகன் நம்மட ரோட்டால் போவானே ஒரு அழகான பொடியன். சுருண்ட முடி. நீங்கதான் ஒரு நாள் சொன்னயள் யாழ்பாணத்திலிருந்து அகதியாய் வந்தவங்கள் என்னு”.

“ஓம்மா.....தூள் வாங்கப்போறத்துக்கு முன்னாலதான் நம்மட ரோட்டால் போனான். அடிக்கடி போவன்”

“அதில்ல மகன் இப்பதான் அந்தப் பொடியன் பத்துப்பதினைஞ்ச பேர் ஜீப்புல தேடி வந்து புதிச்சி துவக் குப்பொடங்கால முதுகு கால்ல எல்லாம் அடிச்சு இழுத் துக்கிட்டுப் போறாங்களாம். யாழ்ப்பாணத்தில இருக்கக்கொலயே இவன் ஏதோ இயக்கம் அப்படி இப்படி எண்டு ஆரோ சொல்லிக்கொடுத்திருக் காங்க. பாவம் அவங்கட ரெண்டு தங்கச்சிக்குஞம் உம்மாவும். கெம்பஸ் முடி சுவனாம்.....” வாழ் வின் சுருதி நரம் புதிரிக்கப்பட்டவனாய் முனகல்களை மட்டுமே குட்டி போட. முடிந் தது என்னால். மெதுவாகவே நடந்து போய் கட்டிலின் வினிமிப்பில் சொரஙை அற்று உட்கார்ந்து கொள்கிறேன். திமிர்த்துப்போயிருந்த நான் தூக்கத்தில் உலவி கட்டிலில் இருந்து சரிந்து கெழியும் வரை கட்டையாகவே இருந்தேன்.

கழிந்து போகும் இப்போதெல்லாம் மனம் இழுப்பட்டு நொய்துப் போகிறேன். பிசிர் போல. அவனது முகம் நேரில் வந்து பயம் கவல்ச செய்கிறது. கடலோரங்களில் சங்கமித்து ஆற்றில் அலைபுரண்டு வரும் போது குழுறவில் கரை தேடி நகர்களிற் சலசலப் பான பக் கங்களில்; அதன் கண்ணாடித்துண்டுகளில் என் உயிரின் சட்டை மிதப்பது போல உணர்ந்து

நிற்கிறேன். சாந்த சொருபியாய் தவங்கிடந்து சமாதானம் கொளுத்திய தீயில் வெந்து போன புலம்பெயர்வு அகதிகளின் மூட்டையளுக்குளில் அவன் முகம் பார்த்து கடலாமை ஓட்டின் வழவழுப்பன பகுதிகளில் சுவாசம் கொள்கிறேன். இராணுவங்க இன் காலடி சத்தத்துள்ளும் அசிங்கமானதாகவே அவன் பால் ஏற்பட்ட காதல் துயரின் வடிகால்கள் என்னுள் குழுறவதாய் உள்ளது. நான் எழுந்து நடக்கும் போது என் அல றுகையை நால் கம்பிகளின் அதிர்வு நான்களிலும் மெல்லிதான செவிகளால் யாரோ உணர்ந்து பார்க்கிறார்கள். அதுவாறான ஒரு மோசமான நிலையில் என் கலங்களும் உடலின் இயக்கங்களும் பிடுங்கி ஏறியப்பட்டவனாக முதுகில் பாரம் சமந்தவளாக அந்தரத்தில் வாளங்களுக்கும் பூகிங்களுக்கும் பூட்டிகளில் வெளிப்பரப்பில் அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன். என்குத்தா இடைக்கிடை அலரிமரத்து நுண்கிலைமடலக எிலும் ஆலமரத்து வேர் சிறு கணுக்களின் அடி வாரப்பகுதிகளிலும் உறைந்து போய் சில்லிட்டு பொறுத்து நிற்பதாய் உணர்ந்து காற்றாய், நெருப்பாய் அந்தரத்தில் உலவுதற்கு எத்தனிக்கையில் என் மனிக்கட்டு முட்டுக்களில் பாரமான வின்கற்கள் கட்டித் தொங்க விடப்பட்டவனாய் மனிதம் தொலைந்த நிலையில் நாயாய் புரண்டு தெருவோரப்புழுதியில் குளித்தெழும்புகிறேன்.

ஒரு கிழமை போயிருக்கும் அதையும் உம்மாதான் சொன்னா.....அவனது உடல் ஊர்க்கோடியில் பஸ்விளித்து நிற்கும் வாவியில் மிதந்ததாகவும்....உருக்குலைந்து போய் தோல்கள் உரிந்து நாறிப்பொங்கியெழுந்ததாகவும். கவிஞர் சீவசேகரம் சொன்னது போல் அவனுடைய முகம் அவனுடையதாக இருக்கவில்லை என்றதாகவும்.

அந்திகழ்வால் மரணபயம் என்னுள்ளும் கிளைவிட்டுப்பட்டவது போல் இருந்தது. அவனோடு நட்புக்கொண்டிருந்தால் நானும் இந்நேரம் ஏதோ.....ஹர்க்கோடி வாவியில் தோலுறிந்து ஊதிப்போனவனாய் உருக்குலைந்து நாற்றமெடுத்தவனாய்.....

-முற்றும்-

(இம் பக்கத் தொடர்.....)

பாளர்களுடன் போராட்டம் நடத்துபவர்களைத்தான் பயங்கரவாதி என்றும், பயங்கரவாத இயக்க மென்றும் அழைக்கிறார்கள்.

இவர்களின் நியாயமான கோரிக்கைகளை வழங்கி இவர்கள் உரிமை, சுதந்திரம் என்பவற்றைப்பெற்று நிம்மதியாக வாழ்வதை விரும்பாத பெரும்பாள்மையினர் இவர்களின் சுதந்திர உணர்வுகளை அடக்கி நிலங்களை அபகரித்து குடியேற்றக்கொள்கையிட்டு தமது அடிமைகளாக்கி வைக்க சிறுபாள்மையினரை சாடுகின்றார்கள். இந்நிலை நிலைக்குமேயானால் நம்நாட்டில் என்றுமே வெள்ளைப்புறா பறக்கப்போவதில்லை. உலகத்திலும் கூட ஒரு சமுகம் இன்னொரு சமுகத்தை தமக்கு சமமான சமுகமென்று எப்போது மதித்து நடக்கிறதோ அன்றைக்கு நம்நாட்டிலும் உலகிலும் கொழுத்த வெள்ளைப்புறா சிறுகுடையாமல் பறக்க முடியும். அவ்வாறு பறந்தால் அப்பு சொல்றது உண்மை.

எல்லாயினமும் ஒற்றுமையாக ஒன்றாயிருந்த காலமது. அப்பு எல்லாம் வேளாண்மை செய்ய வந்தா வந்ததுதான். வேளாண்மை விதைச்சு அறுவடை செய்ததற்கும்பிறகுதான் போவாங்களாம். பிறகும் வருவாங்கலாம். எங்கட ஊட்டுல நிற்பாங்களாம். மாதக்கணக் கென்ன ஆயுளே இங்கதானாம். - ஆனா இப்பன்டா அவன் நம்மட பகுதிக்கு வர முடியல்ல நாம அவன்ட பகுதிக்கு போக முடியல்ல என்ற நிலைமை. நம்மளே சிறு பாள்மையினர். மொத்தம் சேர்த்து அவன் தன்னுறான். அதுக்குள்ள நமக்கெதுக்கு சண்ட.

இதல்லாம் விட்டுப்போட்டு நம்ம சுதந்திரமாக இருக்கணுமென்டா இருவரும் ஒத்துமய்ப்பட்டு வாழுறதும் மட்டுமல்ல மத்தாக்களையும் சேர்க்க வேண்டும்.

ஒருவருடைய உரிமைகளை மற்றவர்கள் சுரண்டாமல் மற்றைய சமுகங்கிளையும் மதித்து வாழும் போது நிச்சயமாக சமாதானக்கொம்பியூட்டர் பிறக்கும். இவ்வளவும்தான் வேற்றான்றுமில்ல.

(முற்றும்)

ஆக்மா சடலத்தை குழையாக்கியது போல்
வாழ்வுவிழுபுடப் போகும்
துயரை சுமந்து கொண்டு - இன்னும்
கால்ப் பெரு விரலில்
கொழுக் வரும் இன்பத்தை
தரீசீக்க நாடுவருகிறது.

- எச். ஆசீக் -

நினைவின் ஆறுதல் நெருப்பு

விரல்களை உருட்டுய நீர்த்துளீ ஒன்றில்
இறுக்கப்பாத்திய நூற்புகளையே
ரவை உருட்டுவிட்டாய்
கொழில் ஆடுய சிலையின் ஊசியாய்
இன்னும் மினுக்குகிறாய்
அந்த மேசையின் நிழலை ஒழித்தாய்
நகத்துள் இருக்கிய ஊத்தையின் வழவாய்
வெட்டுயும் நீணவாகிறாய்
புல்லில் பருத்து சொண்ணக்கும் சொண்ணயாய்
இன்னும் குளிக்கவைக்கிறாய்

எங்கேயோ உடலில் மூன் பிய்க்கிறது
இடையீல் மூறிந்த கனவை
கண்ட முறையவீல்லை
இரவுக்குப்பாறுக்காது
நிலைவையும் தேய்த்து விட்டன.
தீரியனை அடுத்து வீரட்டு
இன்னும் கெண்டிப்பார்க்கனும்

கதிரைகள் கறூன் பிழக்கிறது
கறையானின் வாசி

நினைவின் ஆறுகல் நெருப்பு
பல்லீரித்து பூக்கொத்தியது
இடையீல் அழியுமோ
ஈர்க்கைப்புணர்ந்து
கிளைதைக்க விரல் நீஞும் சேர்க்கை

கட்டுய கனவின் கண்ணாடியாய்
காய்ந்த புல்லும் கசந்து பிய்கிறது.
உச்சி வெயில் இன்னாரும் உரசி
வெரசீ வருகிறது மதுக வலிக்க

திண்ணையில் தாங்கிய உடய்ப்பங்கும்
ஆற்கந்த கட்டுறைம்பைப்பிழுக்க
நீஞும் மனக ஏனோ சௌக்கத்துக்கிடக்கு
அந்த நடச்சத்தீர்த்தைக்கூட்டுவா
ஒலிரவுயாகு தடவை மல்லாக்கப்பருத்து
மரணித்துப்போகிறேன்.

-எஸ். எஸ். சாவுர் ஹா ஸென்-

கால பயம்

மனிதச் சேற்றில்
வீழுந்த கல்லாயிற்று
காலம்

விருப்பாமல் தவிக்கும் காலஜடத்தில்
விழ்ஞானக் கூர்கள் கிழித்துவந்தது
சாதனை இருக்கும்

மனித எக்களீப்பு பிசாக பாதையாக
தொடை நடுங்கி ஓடுயது காலம்
சதையை பிளக்கும் ரவையாக
ராகக்ட்புணர
சிலீர்த்தது வான மேனி

வீக்கத்து நிலையில்
விறைத்துப் போன காலத்தை

இறந்ததாய் எண்ணி
அதனை மனித அரக்க
கரங்கள் புதைத்திட எத்தனீபு

வீழிக்கும் காலத்தின் பார்வையால்
மனித நார்களீல்
ஒன்றோ இரண்டோ
பால் வீதியில் பஸ்மயால்
தூவப்பட்டாலும்
சாகவத காலத்தில் தூல் கொள்ளும்
மனிதப்பரிமானத்தைக் கொண்டு
வெடவெட்டத்துக்கொண்டிருக்கும் காலம்
மனிதச் சேற்றில் வீழுந்த
கல்லாயிற்று

-எம். ஏ. எஸ். மும்தாஜ் சீபாயா-

15 மனிதம்

- 6J -

கனஸ்

துயரபு

தூரமாய்

இரவும் பகலுமாய் கடந்தன ஸாழுதுகள்
அவளின் அவஸ்தையைப் போல்
கனலியாய்த் தனிமையன்
காமங்காண்டு
நீர்வாண இரவுகளுடன் இச்சை தீர்த்து
தனியனாய் உறங்கு...
அவளின் அடிவயிற்றுச்சுருக்கமாயிற்று
இந்தத் தயரத் தீவை
காதல் இவளுடையது
பரிதாபம் இவளுடையது

யுங்கள் கடத்தப்பட்டுவிருகின்றது-அன்பே
நம் வயதும் ஆண்மாவும்
பிரீயும் வரை
இவர்கள் போராளிகளாலே இருக்கப்படும்
நம் மதங்கள் உறவினர்கள்
நம்மைப்பிரிப்பதும்
நம் உறவை வதைப்பதும்
இவர்கள் போராளிகளாக இருப்பதும்
உய்ருதான் அன்பே

· நப்பியூஸ் -

சீல இடைக்காலம்
வரை

முன்னாறு நாட்களாக
அவள் முனகல்களை
முந்தானைக்குள் புதைத்து
பரவசம் கண்டாள் அந்நாள்
முனகல்களின் மொழிகளை கண்டிரிய துஷ்கும்
உங்காம உணர்வுகளோ
இன்று துப்பாக்கி முனைகளாய்
மிரட்டுக்கொண்டிருக்கிறது

மெளனத்தாயின் கமையாக
நூ இருந்த போது சத்தியம் தவறா
துயாளனாக கோட்டை கட்டினாள் அந்நாள்
இந்நாள் கமைதாங்கும் மென்மையின்
எண்மையை அறியத்துஷ்கும்
உன் காவியுடை காமவெறியின்
ஆக்கிரமிப்பால்
இயற்கை தந்த ஸாறுமையும், பலவீனமும்
உங்கள் துப்பாக்கி மள் முன்
தவிடு ஸாழாகின்றதா?

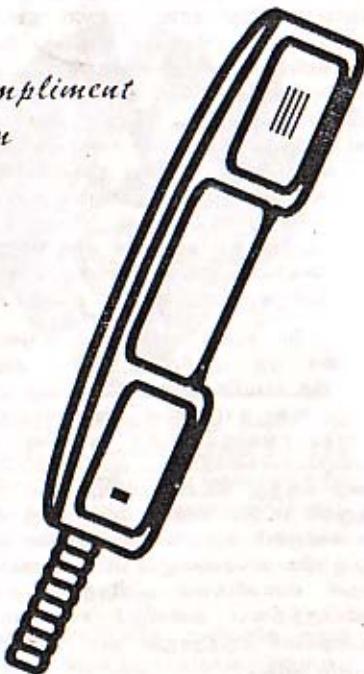
வேலியே பயிர்களை மேயும் போது
நீண்ட வீழியாளின் சட்டங்கள் எதற்கு
அவள் வீழிகள்
நீதமான நியாயங்கள்
ஸாழியும் வரை
மாக்சிசத்தில் ஒரு பாட்டாளி போல்
ஸண்ணியத்தில் ஒரு ஸண்ணிலைவாதும்
யட்டும் நிலைக்கட்டும்
சீல இடைக்காலம் வரை

--பஸ்ரா--

*with best compliment
from*

LOCAL & IDD CALL'S,
FAX,
PHOTO COPY,
RUBBER STAMPS,
FILM ROLE COLLECTING

உள் நாட்டு விவரி நாட்டு
தொலை பேசி அறைப்புக்கள்,
போட்டோ பிரதி,
பெக்ஸி,
திறப்பர் முத்தியரகங் செய்யலும்
ஏதைப்பட கருள்களை கழுவலும்
நாடுங்கள்

FRESCO

COMINICATION

பிறஸ்கோ கொம்மியூனிகேஷன்

Celltel : 072-601177
Tele : 065-29752
Fax : 065-29752

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Main Street,
Akkarapattu.